

พระราชบัญญัติ
การจ้างเรือและบุริมสิทธิทางทะเล
พ.ศ. 2537

ภูมิพลอดุลยเดช ป.ร.
ให้ไว้ ณ วันที่ 22 มกราคม พ.ศ. 2537
เป็นปีที่ 49 ในรัชกาลปัจจุบัน

พระบาทสมเด็จพระปรมินทรมหาภูมิพลอดุลยเดช มีพระบรมราชโองการ โปรดเกล้า ฯ ให้
ประกาศว่า

โดยที่เป็นการสมควรมีกฎหมายว่าด้วยการจ้างเรือและบุริมสิทธิ ทางทะเล จึงทรงพระ
กรุณาโปรดเกล้า ฯ ให้ตราพระราชบัญญัติขึ้นไว้โดย คำแนะนำและยินยอมของรัฐสภา ดังต่อไปนี้

มาตรา 1 พระราชบัญญัตินี้เรียกว่า "พระราชบัญญัติการจ้างเรือ และบุริมสิทธิทาง
ทะเล พ.ศ. 2537"

มาตรา 2* พระราชบัญญัตินี้ให้ใช้บังคับเมื่อพ้นกำหนดหนึ่งร้อยสี่สิบวัน นับแต่วันประกาศ
ในราชกิจจานุเบกษาเป็นต้นไป

*[รก.2537/4ก/1/4 กุมภาพันธ์ 2537]

มาตรา 3 เมื่อพระราชบัญญัตินี้มีผลใช้บังคับแล้ว มิให้นำมาตรา 36 และมาตรา 37 แห่งพระ
ราชบัญญัติเรือไทย พุทธศักราช 2481 มาใช้บังคับแก่ เรือที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 4 ในพระราชบัญญัตินี้

"เรือ" หมายความว่า เรือขนาดตั้งแต่หกสิบตันกรอสขึ้นไปที่เดินด้วย เครื่องจักรกลไม่ว่าจะ
ใช้กำลังอื่นด้วยหรือไม่ก็ตาม และเป็นเรือที่มีลักษณะ สำหรับใช้ในทะเลตามกฎหมายข้อบังคับการตรวจ
เรือที่ออกโดยอาศัยอำนาจตาม กฎหมายว่าด้วยการเดินเรือในน่านน้ำไทย

"นายเรือ" หมายความว่า ผู้ควบคุมเรือ

"คนประจำเรือ" หมายความว่า คนที่มีหน้าที่ทำการประจำอยู่ในเรือ

"ลูกเรือ" หมายความว่า คนประจำเรือนอกจากนายเรือ

"น้ำมัน" หมายความว่า น้ำมันดิบ น้ำมันเตา น้ำมันดีเซลหนัก หรือ น้ำมันหล่อลื่นซึ่งเป็นน้ำ
มันแร่จำพวกไฮโดรคาร์บอนที่ไม่สลายตัวโดยง่าย และให้หมายความรวมถึงน้ำมันอื่น ๆ ที่ก่อให้เกิด
ภาวะมลพิษตามที่กำหนดในกฎกระทรวง

"นายทะเบียนเรือ" หมายความว่า นายทะเบียนเรือหรือผู้รักษาการแทนนายทะเบียนเรือตาม
กฎหมายว่าด้วยเรือไทย

"รัฐมนตรี" หมายความว่า รัฐมนตรีผู้รักษาการตามพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 5 ให้รัฐมนตรีว่าการกระทรวงคมนาคมรักษาการตาม พระราชบัญญัตินี้ กับให้มี อำนาจออกกฎกระทรวงกำหนดค่าธรรมเนียมไม่เกิน อัตราท้ายพระราชบัญญัตินี้ หรือกำหนดการอื่น เพื่อปฏิบัติตามพระราชบัญญัตินี้ กฎกระทรวงนั้นเมื่อได้ประกาศในราชกิจจานุเบกษาแล้ว ให้ ใช้ บังคับได้

หมวด 1
การจ้างเรือ

ส่วนที่ 1
บททั่วไป

มาตรา 6 ห้ามมิให้จํานำเรือที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ การกระทำที่ฝ่าฝืนบท บัญญัตินี้ย่อมเป็นโมฆะ

มาตรา 7 การจ้างเรือให้บังคับตามบทบัญญัติแห่งพระราชบัญญัตินี้ บทบัญญัติใน ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ ให้ใช้บังคับแก่การจ้างเรือตามพระราชบัญญัตินี้เท่าที่ไม่ขัดหรือ แแย้งกับบทบัญญัติในพระราชบัญญัตินี้

มาตรา 8 สัญญาจ้างเรือให้ระบุมูลหนี้และจำนวนหนี้ที่จ้างเรือนั้นไว้เป็น ประกัน จำนวนหนี้ตามวรรคหนึ่ง จะระบุจำนวนเงินแน่นอนตรงตัวหรือจำนวน เงินชั้นสูงสุดที่ได้เอา เรือนั้นตราไว้เป็นประกันก็ได้ และจะเป็นเงินไทยหรือเงินต่างประเทศก็ได้

มาตรา 9 จ้างเรือให้ครอบคลุมไปถึงเครื่องอุปกรณ์ประจำเรือ และ สิ่งของอื่น ๆ ที่กฎหมาย กำหนดให้ต้องมีไว้ประจำเรือ ไม่ว่าสิ่งดังกล่าวจะได้ มีอยู่แล้วในเวลาที่จดทะเบียนจ้างหรือมีขึ้นใน ภายหลังก็ตาม ทั้งนี้ เว้นแต่ ผู้จ้างกับผู้รับจ้างจะตกลงกันเป็นอย่างอื่นโดยระบุข้อตกลงนั้นไว้ใน สัญญาจ้าง

มาตรา 10 ถ้าเรือที่จ้างสูญหายหรือเสียหาย ให้จ้างครอบคลุมไป ถึงสิทธิเรียกร้องดังต่อไปนี้

- (1) ค่าสินไหมทดแทนเพื่อการกระทำละเมิดที่เป็นเหตุให้เรือนั้นหรือ สิ่งของที่สิทธิจ้างเรือครอบคลุมไปถึง สูญหายหรือเสียหาย
- (2) ค่าเฉลี่ยความเสียหายทั่วไปที่เจ้าของเรือมีสิทธิได้รับเพื่อการ สูญหายหรือเสียหายของ เรือนั้นหรือสิ่งของที่สิทธิจ้างเรือครอบคลุมไปถึง ตามกฎหมายว่าด้วยการนั้น
- (3) ค่าสินไหมทดแทนที่เจ้าของเรือมีสิทธิได้รับเพื่อการสูญหายหรือ เสียหายของเรือนั้นหรือ สิ่งของที่สิทธิจ้างเรือครอบคลุมไปถึงอันเนื่องมาจากการ ใช้เรือนั้นทำการช่วยเหลือกู้ภัย
- (4) ค่าสินไหมทดแทนตามสัญญาประกันภัยเพื่อการสูญหายหรือเสียหาย ของเรือนั้นหรือสิ่ง ของที่สิทธิจ้างเรือครอบคลุมไปถึง เมื่อเกิดสิทธิเรียกร้องตามวรรคหนึ่ง ให้ผู้จ้างแจ้งให้ผู้รับ จ้าง ทราบโดยพลันห้ามมิให้ลูกหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องซึ่งได้รู้ถึงการจ้างชำระหนี้แก่ เจ้าของเรือ

นั้น เว้นแต่จะได้บอกกล่าวการชำระหนี้เป็นหนังสือไปยังผู้รับจำนอง และผู้รับจำนองไม่คัดค้านการชำระหนี้เป็นหนังสือภายในสามสิบวันนับแต่วันที่ได้รับ หนังสือบอกกล่าว มิฉะนั้นลูกหนี้จะต้องรับผิดชอบต่อผู้รับจำนอง

ส่วนที่ 2

การทำสัญญาและจดทะเบียนจำนองเรือ

มาตรา 11 สัญญาจำนองเรือไทยต้องทำเป็นหนังสือและจดทะเบียน ตามหลักเกณฑ์ และวิธีการที่กำหนดในกฎกระทรวง

มาตรา 12 การจดทะเบียนจำนองเรือไทยให้จดทะเบียนที่ทำการ นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นโดยให้นายทะเบียนเรือ เป็นพนักงานเจ้าหน้าที่รับจดทะเบียน และให้จดไว้ในสมุดทะเบียนและหมายเหตุไว้ในใบทะเบียน

ในกรณีที่เจ้าของเรือไทยประสงค์จะจดทะเบียนจำนองเรือของตนที่ ที่ทำการนายทะเบียนเรืออื่น นอกจากที่ทำการนายทะเบียนเรือตามวรรคหนึ่ง หรือที่สถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลไทยให้นายทะเบียนเรืออื่นนั้นหรือ เจ้าหน้าที่ประจำสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลไทย แล้วแต่กรณีเป็น พนักงานเจ้าหน้าที่รับจดทะเบียนโดยหมายเหตุไว้ในใบทะเบียนแล้วส่งสำเนา ให้นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นโดยด่วน เมื่อได้รับสำเนาเช่นนั้นแล้วให้นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือจดข้อความนั้นไว้ในสมุดทะเบียน ให้นายทะเบียนเรือ และเจ้าหน้าที่ซึ่งมีหน้าที่เกี่ยวกับการจดทะเบียนจำนองเรือตามพระราชบัญญัตินี้เป็นเจ้าพนักงานตามประมวลกฎหมายอาญา

มาตรา 13 ในกรณีที่ประสงค์จะจดทะเบียนจำนองเรือไทยในขณะที่ เรือลำนั้นไม่อยู่ในประเทศไทยหรือไม่อยู่ในประเทศซึ่งเป็นที่ตั้งของสถานเอกอัครราชทูตหรือสถานกงสุลไทยที่จะทำการจดทะเบียน เจ้าของเรืออาจขอให้ นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นออกใบแทนใบทะเบียนเรือไทยสำหรับนำไปกับเรือระหว่างเวลาที่นำใบทะเบียนเรือไทยมาจดทะเบียน ตามมาตรา 12

การออกใบแทนใบทะเบียนเรือไทยตามวรรคหนึ่ง ให้หมายเหตุไว้ในใบแทนดังกล่าวด้วยว่า ใ้แทนใบทะเบียนเรือไทยในระหว่างการดำเนินการเพื่อจดทะเบียนจำนองเรือดังกล่าวเท่านั้น แต่ให้มีอายุใช้ได้ไม่เกินหกสิบวัน ใบแทนใบทะเบียนเรือไทยตามมาตรานี้ให้มีผลเสมือนเป็นใบทะเบียนเรือไทยตามกฎหมายว่าด้วยเรือไทย

มาตรา 14 บุคคลใดเมื่อได้เสียค่าธรรมเนียมตามที่กำหนดในกฎกระทรวงแล้ว จะขอตรวจดูทะเบียนจำนองเรือเดินทะเลและเอกสารเกี่ยวกับการจำนองที่นายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือนั้นเก็บรักษาไว้หรือจะขอให้คัดสำเนาทะเบียนจำนองเรือเดินทะเลหรือเอกสารดังกล่าว พร้อมด้วยคำรับรองว่าถูกต้องก็ได้

ส่วนที่ 3

ผลของการจำนองและการบังคับจำนอง

มาตรา 15 ภายใต้บังคับแห่งมาตรา 24 ผู้รับจำนองทรงไว้ซึ่งสิทธิ ที่จะได้รับชำระหนี้จาก เรือที่จำนองก่อนเจ้าหนี้บุริมสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่ง และพาณิชย์ และเจ้าหนี้อื่น ๆ ของเจ้า ของเรือนั้น

มาตรา 16 ผู้รับจำนองอาจฟ้องคดีต่อศาลขอให้บังคับจำนองได้ใน กรณีดังต่อไปนี้

(1) ลูกหนี้ผิดนัดชำระหนี้ และผู้รับจำนองได้ส่งคำบอกกล่าวเป็นหนังสือ ไปยังลูกหนี้ให้จัด การชำระหนี้ภายในเวลาอันสมควรที่กำหนดไว้ในคำบอกกล่าวนั้นแล้ว แต่ลูกหนี้มิได้จัดการชำระหนี้ ภายในเวลาที่กำหนดนั้น

(2) เมื่อเรือที่จำนองหรือสิ่งของที่สิทธิจำนองเรือครอบไปถึงสิ่งหนึ่ง สิ่งใดสูญหายหรือเสีย หาย เป็นเหตุให้ไม่เพียงพอที่จะเป็นประกันการชำระหนี้ เว้นแต่เมื่อเหตุอันมิได้เป็นเพราะความผิด ของผู้จำนอง และผู้จำนองได้เสนอจะจำนองเรือลำอื่นหรือทรัพย์สินอื่นแทนหรือเพิ่มเติมให้มีราคา เพียงพอ หรือเสนอจะรับซ่อมแซมแก้ไขความเสียหายนั้น หรือจัดหามาแทนซึ่งสิ่งที่สูญหายไปนั้นภายใน เวลาอันสมควร

(3) ผู้จำนองฝ่าฝืนหรือไม่ปฏิบัติตามข้อกำหนดหรือเงื่อนไขในสัญญาจำนอง ซึ่งตามสัญญา จำนองผู้รับจำนองอาจบังคับจำนองได้โดยไม่ต้องบอกกล่าวล่วงหน้า

มาตรา 17 ในการฟ้องคดีบังคับจำนอง ผู้รับจำนองอาจขอให้ศาลมีคำสั่งให้

(1) ผู้จำนองนำเรือออกขายตามเงื่อนไขและภายในเวลาที่ศาลกำหนด

(2) ผู้รับจำนองนำเรือออกขายตามเงื่อนไขและภายในเวลาที่ศาลกำหนด หรือ

(3) ยึดเรือที่จำนองออกขายทอดตลาด ทั้งนี้ ศาลจะมีคำสั่งให้ดำเนินการตาม (1) หรือ (2) ต่อ เมื่อผู้รับจำนองแสดงให้เห็นที่พอใจต่อศาลว่าการดำเนินการโดยวิธีดังกล่าวจะเป็นประโยชน์แก่ทุก ฝ่ายที่มีส่วนได้เสียมากกว่าการดำเนินการโดยวิธีตาม (3)

มาตรา 18 นอกจากการบังคับจำนองตามมาตรา 17 แล้ว ผู้รับจำนองจะฟ้องคดีเรียกเอา เรือจำนองหลุดก็ได้ ภายในบังคับแห่งเงื่อนไข ดังต่อไปนี้

(1) ลูกหนี้ได้ขาดส่งดอกเบี้ยมาแล้วเป็นเวลาไม่น้อยกว่าสองปี

(2) ผู้จำนองไม่ได้แสดงให้เห็นที่พอใจแก่ศาลว่าราคาเรือนั้นมากกว่าจำนวนเงินที่ค้างชำระแก่ ผู้รับจำนอง

(3) ไม่มีการจำนองรายอื่น และ

(4) ไม่มีเจ้าหนี้ซึ่งมีบุริมสิทธิทางทะเลร้องขอรับชำระหนี้ตามบุริมสิทธิทางทะเล

มาตรา 19 ถ้าเอาเรือที่จำนองออกขายหรือขายทอดตลาดแล้วได้เงินจำนวนสุทธิน้อยกว่า จำนวนเงินที่ค้างชำระแก่ผู้รับจำนอง หรือถ้าเอาเรือจำนองหลุดและเรือนั้นมีราคาน้อยกว่าจำนวนเงิน ที่ค้างชำระแก่ผู้รับจำนองเงินยังขาดจำนวนอยู่เท่าใดให้ถือเป็นหนี้สามัญซึ่งผู้รับจำนองอาจเรียกร้อง จากลูกหนี้ได้ แต่ถ้าผู้จำนองไม่ได้เป็นลูกหนี้จะเรียกร้องจากผู้จำนองไม่ได้

มาตรา 20 คำฟ้องเกี่ยวกับการจำนองเรือตามพระราชบัญญัตินี้ให้เสนอต่อศาลดังต่อไปนี้
คือ

- (1) ถ้าเจ้าพนักงานบังคับคดีได้ทำการกักเรือไว้แล้วตามกฎหมายว่าด้วยการกักเรือให้เสนอต่อศาลที่มีอำนาจพิจารณาพิพากษาคดีตามกฎหมายว่าด้วยการกักเรือ
- (2) ในกรณีที่ไม่ได้มีการกักเรือตาม (1) ให้เสนอต่อศาลแพ่ง

มาตรา 21 สัญญาซึ่งเจ้าของเรือที่มีใช้เรือไทยเอาเรือของตนตราไว้แก่บุคคลอื่นเพื่อเป็นประกันการชำระหนี้ ให้ถือว่าเป็นการจำนองที่อาจบังคับได้ตามพระราชบัญญัตินี้ ถ้าอยู่ภายใต้เงื่อนไขดังต่อไปนี้

- (1) สัญญานั้นได้ทำขึ้นโดยมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมายแห่งประเทศที่เรือนั้นได้จดทะเบียนไว้
- (2) ได้มีการจดทะเบียนสัญญาดังกล่าวไว้ในทะเบียนซึ่งอนุญาตให้บุคคลทั่วไปตรวจสอบได้ ณ ที่ทำการของรัฐที่มีหน้าที่รับจดทะเบียนสัญญาเช่นนั้น และ
- (3) เป็นกรณีที่โจทก์อาจเสนอคำฟ้องต่อศาลได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง กฎหมายว่าด้วยการกักเรือ หรือกฎหมายอื่น

หมวด 2

บุริมสิทธิทางทะเล

มาตรา 22 ผู้ใดมีสิทธิเรียกร้องที่เกี่ยวข้องกับเรือลำหนึ่งลำใด และมูลแห่งสิทธิเรียกร้องนั้นมีลักษณะอย่างหนึ่งอย่างใดดังต่อไปนี้ ผู้นั้นย่อมมีบุริมสิทธิทางทะเลเหนือเรือลำนั้น

- (1) สิทธิเรียกร้องอันเกิดจากการทำงานในฐานะนายเรือ ลูกเรือหรือคนประจำเรือของเรือลำนั้น
 - (2) สิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับการเสียชีวิตหรือบาดเจ็บของบุคคลใด ๆ ที่เกิดจากการดำเนินงานของเรือลำนั้น
 - (3) สิทธิเรียกร้องเอาค่าตอบแทนในการช่วยเหลือกู้ภัยเรือลำนั้น
 - (4) สิทธิเรียกร้องในมูลละเมิดที่เกิดจากการดำเนินงานของเรือลำนั้น แต่ไม่รวมถึงสิทธิเรียกร้องเกี่ยวกับการสูญหายหรือเสียหายของสินค้าและสิ่งของของผู้โดยสารที่อยู่ในเรือลำนั้น
- สิทธิเรียกร้องตาม (2) หรือ (4) ที่เกิดจากมลพิษน้ำมันวัตถุกำมันตรังสี กำมันตภาพรังสีและวัสดุนิวเคลียร์ ไม่ก่อให้เกิดบุริมสิทธิทางทะเลเหนือเรือลำนั้น

มาตรา 23 ให้เจ้าหนี้อุริมสิทธิทางทะเลมีสิทธิได้รับชำระหนี้อันค้างชำระแก่ตนจากเรือที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งบุริมสิทธิทางทะเล ก่อนเจ้าหนี้อื่น ๆ ทั้งนี้ ไม่ว่าลูกหนี้แห่งสิทธิเรียกร้องจะเป็นเจ้าของเรือหรือไม่ก็ตาม

มาตรา 24 บุริมสิทธิทางทะเลตามพระราชบัญญัตินี้ให้มีผลใช้ได้ โดยไม่ต้องจดทะเบียน และให้ได้ผลก่อนสิทธิจำนองตามพระราชบัญญัตินี้ รวมทั้งบุริมสิทธิตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์

ในกรณีที่มิบุริมสิทธิทางทะเลหลายรายแย้งกัน ให้บุริมสิทธิทางทะเล เหล่านั้น ได้ผลก่อน

หลังตามที่เรียงลำดับไว้ในมาตรา 22 เว้นแต่บุริมสิทธิทาง ทะเลในมูลค่าตอบแทน การช่วยเหลือกู้ภัย ให้ได้ผลก่อนบุริมสิทธิทางทะเลอื่น ๆ เหนือเรือที่มีอยู่แล้วก่อนเริ่มปฏิบัติการช่วยเหลือกู้ภัยนั้น

ในกรณีที่บุคคลหลายคนมีบุริมสิทธิทางทะเลในลำดับเดียวกัน ให้บุคคลเหล่านั้นได้รับชำระหนี้ตามอัตราส่วนแห่งจำนวนเงินที่ตนเป็นเจ้าของ

ในกรณีที่บุริมสิทธิทางทะเลในมูลค่าตอบแทนการช่วยเหลือกู้ภัย เกิดขึ้นหลายครั้ง ให้บุริมสิทธิทางทะเลที่เกิดขึ้นครั้งหลังสุดได้ผลก่อนตาม ลำดับ ทั้งนี้ ให้ถือว่าบุริมสิทธิทางทะเลในมูลค่าตอบแทนการช่วยเหลือกู้ภัย ได้เกิดขึ้นในวันที่ปฏิบัติการช่วยเหลือกู้ภัยได้เสร็จสิ้นลง

มาตรา 25 ในการบังคับตามบุริมสิทธิทางทะเล ให้นำเงินที่ได้ จากการขายเรือชำระค่าฤชาธรรมเนียม ค่าใช้จ่ายในการกักหรือยึดและขายเรือ ค่าใช้จ่ายในการดูแลรักษาเรือนับแต่เวลาที่ได้กักหรือยึดเรือ นั้น ค่าใช้จ่ายในการ ส่งตัวคนประจำเรือกลับถิ่นฐาน และค่าใช้จ่ายในการจัดสรรเงินจำนวนดังกล่าว ตามลำดับเสียก่อนแล้วจึงจ่ายเงินส่วนที่เหลือให้แก่เจ้าหนี้อุริมสิทธิทางทะเล

มาตรา 26 ในกรณีที่มีการโอนสิทธิเรียกร้องซึ่งมูลแห่งสิทธิ เรียกร้องนั้น มีลักษณะตาม มาตรา 22 ให้ผู้รับโอนสิทธิเรียกร้องดังกล่าว มีบุริมสิทธิทางทะเลเช่นเดียวกับผู้โอน

มาตรา 27 ในกรณีที่มีบุริมสิทธิทางทะเลเหนือเรือลำใดเกิดขึ้นแล้ว การทำนิติกรรมโอนกรรมสิทธิ์เรือลำนั้นให้แก่บุคคลใด ๆ ต่อไปไม่ทำให้บุริมสิทธิ ทางทะเลที่เกิดขึ้นแล้วนั้นระงับสิ้นไป เว้นแต่กรณีที่ได้รับโอนได้ดำเนินการแจ้งให้ เจ้าหนี้อุริมสิทธิทางทะเลยื่นข้อเรียกร้องของตนไปยังผู้รับโอนภายในเวลาที่กำหนด ซึ่งต้องไม่น้อยกว่าหกสิบวันนับแต่วันที่แจ้ง แต่เจ้าหนี้อุริมสิทธิทางทะเลไม่ได้ยื่น ข้อเรียกร้องของตนไปยังผู้รับโอนภายในกำหนดเวลาดังกล่าว ให้บุริมสิทธิทาง ทะเลเป็นอันระงับสิ้นไป

การแจ้งตามวรรคหนึ่ง ให้กระทำโดยประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์ รายวันและปิดประกาศไว้ดังนี้

(1) กรณีที่รับโอนกรรมสิทธิ์เรือไทย ให้ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์ รายวันภาษาไทยที่มีจำหน่ายในท้องถิ่นที่เมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือที่ตั้งอยู่อย่างน้อยหนึ่งฉบับกับหนังสือพิมพ์รายวันภาษาอังกฤษอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นเวลาเจ็ดวันติดต่อกัน และให้ปิดประกาศไว้ที่ทำการนายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนของเรือ นั้น กับที่กองทะเบียนเรือ กรมเจ้าท่า

(2) กรณีที่รับโอนกรรมสิทธิ์เรือต่างประเทศมาจดทะเบียนเป็นเรือไทย ให้ประกาศโฆษณาในหนังสือพิมพ์รายวันภาษาไทยอย่างน้อยหนึ่งฉบับกับหนังสือพิมพ์ รายวันภาษาอังกฤษอย่างน้อยหนึ่งฉบับเป็นเวลาเจ็ดวันติดต่อกัน และให้ปิดประกาศไว้ ที่ทำการนายทะเบียนเรือประจำเมืองท่าขึ้นทะเบียนที่จะจดทะเบียน หรือได้จดทะเบียนเรือ นั้นเป็นเรือไทย กับที่กองทะเบียนเรือ กรมเจ้าท่า

มาตรา 28 นอกจากกรณีตามมาตรา 27 บุริมสิทธิทางทะเลระงับ สิ้นไปเมื่อ

(1) พันเวลาหนึ่งปีนับแต่วันที่บุริมสิทธิทางทะเลนั้นได้เกิดขึ้น

(2) ได้ขายเรือไปตามคำสั่งศาล ในกรณีเช่นนี้ให้เงินที่ได้จากการ ขายเรือนั้นตกอยู่ภายใต้บังคับแห่งบุริมสิทธิทางทะเลแทน

- (3) ผู้รับจ้างของเขาเรือจ้างของหลุด
- (4) มีคำพิพากษาหรือคำสั่งศาลถึงที่สุดให้รับเรือนั้น

บทเฉพาะกาล

—————

มาตรา 29 บทบัญญัติมาตรา 6 ไม่กระทบกระเทือนถึงการจำหน่าย เรือไทยที่ได้ทำขึ้นก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ

มาตรา 30 การจำหน่ายเรือไทยที่อยู่ภายใต้บังคับแห่งพระราชบัญญัตินี้ ซึ่งมีผลสมบูรณ์ตามกฎหมายอยู่ก่อนวันที่พระราชบัญญัตินี้ใช้บังคับ ให้ถือว่าเป็นการ จำนองตามพระราชบัญญัตินี้

ผู้รับสนองพระบรมราชโองการ
ชวน หลีกภัย
นายกรัฐมนตรี

อัตราค่าธรรมเนียม

-
1. ค่าธรรมเนียมการจดทะเบียนจำนอง

(1) เรือขนาดไม่เกิน 100 ตันกรอส	ครั้งละ	500 บาท
(2) เรือขนาดเกิน 100 ตันกรอส แต่ไม่เกิน 200 ตันกรอส	ครั้งละ	1,000 บาท
(3) เรือขนาดเกิน 200 ตันกรอสขึ้นไป แต่ครั้งหนึ่งไม่เกิน	ตันกรอสละ ลำละ	10 บาท 20,000 บาท
 2. ค่าธรรมเนียมการหมายเหตุแก่ข้อความในสัญญาจำนอง

(1) ไม่เพิ่มทุนทรัพย์	ครั้งละ	20 บาท
(2) เพิ่มทุนทรัพย์		
หนึ่งหมื่นบาทแรกหรือต่ำกว่าหนึ่งหมื่นบาท		50 บาท
หนึ่งหมื่นบาทหลัง	หมื่นละ	20 บาท
เศษของหนึ่งหมื่นบาทให้นับเป็นหนึ่งหมื่นบาท		
แต่ฉบับหนึ่งไม่เกิน		500 บาท
 3. ค่าธรรมเนียมการค้ำเสาเนาหลักฐาน

(1) หนึ่งร้อยค่าแรกหรือต่ำกว่าหนึ่งร้อยค่า		10 บาท
(2) หนึ่งร้อยค่าหลัง	ร้อยละ	1 บาท
เศษของหนึ่งร้อยค่าให้นับเป็นหนึ่งร้อยค่า		
 4. ค่าธรรมเนียมการออกใบแทนใบทะเบียนเรือไทย ฉบับละ 100 บาท
 5. ค่าธรรมเนียมอื่น ครั้งละหรือฉบับละ 50 บาท

หมายเหตุ:- เหตุผลในการประกาศใช้พระราชบัญญัติฉบับนี้ คือ โดยที่ในปัจจุบันการ จำนองเรือ
เดินทะเลและบุริมสิทธิเหนือเรือเดินทะเลได้นำบทบัญญัติว่าด้วยจำนอง และบุริมสิทธิตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้บังคับ แต่โดยที่กิจการเรือ เดินทะเลมีลักษณะเฉพาะที่จำเป็นต้องมี
การเคลื่อนที่ไปมาในน่านน้ำของประเทศ ต่าง ๆ เกือบตลอดเวลา การนำบทบัญญัติตามประมวล
กฎหมายแพ่งและพาณิชย์มาใช้ บังคับจึงไม่เหมาะสม จำเป็นต้องแยกการจำนองเรือเดินทะเลและ
บุริมสิทธิพิเศษ เหนือเรือเดินทะเลออกจากกฎหมายว่าด้วยเรือไทยซึ่งยังคงบังคับตามบทบัญญัติตาม
ประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ โดยสมควรให้มีกฎหมายสำหรับใช้บังคับกับการ จำนองเรือเดิน
ทะเลโดยตรง และกำหนดบุริมสิทธิทางทะเลขึ้นไว้โดยเฉพาะสำหรับ เรือเดินทะเลเพื่อประโยชน์ใน
การพัฒนาพาณิชย์นาวีของไทย และคุ้มครองบุคคล ซึ่งมีส่วนได้เสียที่เกี่ยวข้องกับเรือเดินทะเลได้
อย่างเหมาะสม จึงจำเป็นต้องตรา พระราชบัญญัตินี้